

»Oh, gospodična, pa tista hiša! — Sramota za ves okraj! Pa kaj, ko je sam župan! Bogat je, povsod ima polno prijateljev in dolžnikov . . . dela kar hoče! — Veste, gospodična, vsaki dan morate priti k nam . . . tu-le ali pa v vrtni lopi bova sedeli, pa kramljali . . .

»Kaj, mene pa kar odrivate!?« se je pošalil Logar.

»Oh, saj res! — Ti boš pa . . . no kaj? — Ali igrate klavir, gospodična?« —

»Seveda, mati . . . ali ga imate? Moj Bog, to je krasno! Prav pogosto vas posetim.« —

In res je bila Milka od onega dne skoro vedno pri Logarjevih. Pepe je prišel vsaki dan k poštarju radi kupčije z lesom, vračajoč se pa je jemal s seboj na voz Milko.

Stara Logarica je bila zgovorna in prijazna žena, ki je mnogo vedela in marsikaj že doživela, tako da jo je poslušala Milka vedno z zanimanjem. — Kadar pa je bil prost Pepe, sta šla z Milko v hišo h glasovirju, kjer sta igrala in pela.

Ljubeznivo in preprosto občevanje Logarjevih je Milki ugajalo tako zelo, da je pozabila skoro popolnoma razmere pri poštarjevih. — In ko jo je preprijazno vabil oče nazaj domov, misleč, da se je že vender naveličala in utrudila svoje službe, mu je odpisala ponosno:

»Želim Ti, da bi bil v svojem zakonu ravno tako stanovitno zadovoljen in srečen, kakor sem jaz s svojim stanom! Vrnila pa se ne bom nikdar več, da veš, papa!« —

(Dalje prihodnjič.)



Strelec.

Bog Amor, ta predrzni duh,
Z glavico polno praznih muh,
Še v mirnem spanju me zalotil,
Še v tihih sanjah me je motil.

Pred mano z lokom v roci stal
In rógal se in se smehljal,
Smehljaše silni lok je dvignil
In meril je s pušičo v mé,
Naravnost meril mi v srcé —

In kot bi mignil,
Izproži se usodni strel —
Naravnost me v srcé zadel! . . .

Ko zopet danes gledam te
Prekrasno, vitko mi dekle,
Ko zrem v okó ti žarko vneto,
Ko ves zamaknen gledam vanj,
Tako j se spomnim svojih sanj —
Saj mi je srce res zadeto!

Erazem.

